

HENK HARDEMAN

SPOOKSCHRIJVERS

Uitgeverij Holland - Haarlem

Van Henk Hardeman is verschenen:

De prinses van Ploenk

De pirate van Ploenk

Paniek in Ploenk

De bastaard van de hertog

Het rijtjespaleis

Zebedeus en het zeegezicht

De schaduw van Zwarterik

Mijn vader is een dief

Het zwarte vuur

www.henkhardeman.nl

www.uitgeverijholland.nl

Dit boek kan gekozen worden door de Kinderjury 2013

www.kinderjury.nl

Omslagontwerp: Sproud, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden vervoelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

© Henk Hardeman 2012

NUR 283

ISBN papieren boek 9789025112066

ISBN e-boek 9789025112240

De schrijfwedstrijd

Een nieuwe schoolweek was begonnen en het was een grote keet in het lokaal van groep 8a. Kinderen renden door elkaar heen, iemand kladderde iets op het bord, een paar jongens deden wie het hardste kon boeren, en twee meiden zongen vals een liedje van hun favoriete boyband. De enige die rustig op zijn stoel zat, helemaal achterin, was een kleine jongen met kort donker haar. Zijn plaats had net zo goed leeg kunnen zijn, want niemand leek hem op te merken. Hij bewoog niet en zei geen woord, alleen zijn ogen schoten heen en weer terwijl hij alles in de gaten hield.

Zijn naam was Timo, maar iedereen noemde hem Schaduw.

Vanuit de gang stormde een magere jongen naar binnen. 'De Hoed komt eraan!' riep hij buiten adem.

In een flits zat iedereen op zijn plaats. Gauw veegde een meisje nog de vieze woorden op het bord uit en toen was het doodstil.

Even later kwam een man de klas binnen. Hij droeg een zwarte hoed en een kleine bril met een metalen montuur. 'Iedereen op z'n plaats? Mooi!' Hij liep naar zijn bureau voor in de klas, ging zitten op zijn stoel en legde zijn benen over elkaar op het tafelblad. 'Kakel, pet af!' riep hij naar een jongen met een zwart petje. 'Geen hoofddeksels in de klas.'

Kakel trok een gezicht. 'En uw hoofddeksel dan?'

'En wij mogen ook niet met onze voeten op de tafel,' zei een meisje met een slotjesbeugel verontwaardigd.

'Dat komt omdat ik de meester ben en jullie niet, Beugelbekkie.'

'Ik heet Rosalie,' zei het meisje, 'dat weet u best. En u moet toch het goede voorbeeld geven, meester Ed?'

De meester zuchtte en zwaaide zijn benen op de grond. 'Oké, jij wint. *Rosalie*. Ik had je eigenlijk Betweter moeten noemen. Maar m'n hoed

houd ik op, als je dat maar weet!’

Een boomlange jongen stak zijn vinger op.

‘Wat is er, Staak?’

‘Gaat u vandaag een verhaal vertellen, meester?’

‘Een verhaal vertellen?’ Meester Ed fronste zijn wenkbrauwen. ‘En waarom zou ik dat doen?’

‘Omdat u dat zo goed kunt!’ riep een meisje met lang blond haar dat in de buurt van Schaduw zat.

‘Da’s nog geen reden, Blondie.’

‘En het is bijna meivakantie!’ riep de magere jongen die achter haar was gaan zitten.

‘Da’s inderdaad een goeie reden, Spriet.’ Meester Ed knikte.

De klas begon enthousiast te joelen.

Hun meester stak zijn handen de lucht in. ‘Maar eerst gaat er gewerkt worden!’ Hij pakte een stapel papier van tafel en begon uit te delen.

Kakel, die vooraan zat, keek er verbaasd naar. ‘Wat is dat?’

‘Een boomstam, nou goed? Hou je tetter nou es. Zo meteen leg ik alles uit.’ Meester Ed verdeelde de rest van de blaadjes en ging toen voor de klas staan. ‘Voordat ik straks een verhaal ga vertellen, mogen jullie er eerst zelf eentje schrijven. Een kort verhaal.’

‘Een kort verhaal?’ klonk het uit verschillende kelen.

‘Gewoon de voor- en achterkant van je blaadje volschrijven,’ zei de meester.

‘Waar moet het over gaan?’ mompelde Schaduw. Hij wist nu al dat hij niks zou kunnen verzinnen. Waar haalden schrijvers toch hun ideeën vandaan?

‘Mag je helemaal zelf weten. O ja, en je kunt er nog iets mee winnen ook.’

Een jongen achterin keek verbaasd op. ‘Is het een wedstrijd?’

‘Yep.’

Rosalie stak een vinger op. ‘En wat kun je ermee winnen?’

‘Als een van jullie wint, krijgen we gratis voor niks een schrijver op bezoek.’

Uit de klas klonken teleurgestelde kreten.

‘Een schrijver?’ zei Staak. ‘Waarom, we hebben u toch?’

‘Ik ben geen schrijver,’ zei meester Ed. Hij tikte tegen de zijkant van zijn hoed. ‘Mijn verhalen zitten allemaal hier. Ik heb ze niet opgeschreven.’ Hij griste een boek van zijn tafel en liet het aan de klas zien. ‘Deze heb ik vanochtend uit de schoolbieb gehaald. Als we winnen, krijgen we deze schrijver op bezoek.’ Hij gaf het boek aan Kakel. ‘Geef het maar door.’

Kakel bekeek de omslag en las wat er op de achterkant stond. ‘Ziet er wel cool uit. Gaat over een vampier.’

Terwijl de kinderen een voor een het boek doorbladerden, zei meester Ed: ‘Het heet *Bijtende vampiers blaffen niet*. Een van z’n allereerste boeken. Hij schijnt er inmiddels een hele stapel te hebben geschreven, maar die hebben we nog niet hier op school.’

‘Wat een rare naam,’ zei Blondie. ‘GG... Heet-ie echt zo, of is het een eh... hoe heet dat ook alweer?’

‘Een pseudoniem?’ Meester Ed haalde zijn schouders op. ‘Geen idee. Misschien is het wel een afkorting.’

Staak grinnikte. ‘Gerardus Griezel!’

‘Guurt Gruwel!’ klonk het van achter uit de klas.

‘Gore Gluiperd!’ lachte een popperig meisje met vlechtjes.

‘Zo kan die wel weer, Barbie,’ zei meester Ed.

‘GG?’ riep nu iemand anders. Het was een dikke jongen met stekeltjeshaar. Hij geeuwde en wreef in zijn ogen. ‘Komt hij dan echt hier op school? Dé GG?’

‘Ook goedemorgen, Borstelkop. Ik hoop dat je lekker geslapen hebt. Zijn er dan nog andere GG’s?’

‘Maar dat is supergaaf! Hij schrijft hele coole boeken!’ Borstelkop hield zijn handen een heel eind uit elkaar, alsof hij een visser was die

wilde laten zien dat hij een gigantische snoek had gevangen. 'Ik heb wel zo'n rij boeken van hem. Zijn nieuwste is echt supervet! Het laatste deel van de *Zuigende Zombie*-trilogie, waarin de zombies iedereen leegzuigen en...'

'Mooi,' zei meester Ed zonder veel enthousiasme. 'Hebben we alvast één grote fan in de klas. Misschien kun je wat boeken meenemen? Kunnen we ons vast een beetje inlezen.' Hij keek op zijn horloge. 'En dan nu... aan de slag!'

'Huh?' zei Borstelkop. 'Wat moeten we doen?'

'Leg jij het hem maar uit,' zei meester Ed tegen de jongen die naast Borstelkop zat.

Even later klonk er een druk gekras van pennen op papier.

Meester Ed pakte de gitaar die naast hem in de hoek stond. Hij tokkelde wat op de snaren en neuriede er zachtjes bij.

'Zeker weer iets van de Beatles, meester?' fluisterde iemand.

De meester knikte. 'Yep. Ter inspiratie. Nou kop dicht en schrijven. Jullie hebben tot aan de pauze. En vergeet niet je naam en je groep erop te zetten.'

'Onze echte naam?' vroeg Blondie.

'Ook je bijnaam. Anders heb ik geen flauw idee wie er welk verhaal geschreven heeft. Succes ermee.'

Af en toe klonk er een wanhopige zucht, of een giechel van iemand die moest lachen om wat hij geschreven had. Daarop siste iemand anders dan weer heel hard 'Ssst!'

'Niet afkijken bij je buurman of buurvrouw!' riep meester Ed een paar keer. 'Zelf je verhaal verzinnen!'

Zo ging het door tot eindelijk de zoemer klonk.

'Maar ik ben nog niet klaar!' kreunde Barbie.

'En ik heb nog een blad nodig!' riep Staak.

'Pech,' zei meester Ed. Hij stond op en slenterde langs de tafels om de bladen weer op te halen.

Borstelkop stak een vinger op. 'Meester? Wie beslist er nou wie van ons er gewonnen heeft?'

'Er doen een heleboel scholen mee uit de provincie,' zei meester Ed. 'Allemaal groepen 8. En er kunnen maar een paar een bezoek winnen. Dus op elke school kiezen ze eerst het allerbeste verhaal van de eigen leerlingen en dat wordt dan opgestuurd naar de provinciale jury. En die kiest de uiteindelijke winnaars, in overleg met GG.'

'Wanneer horen we wie er van onze school gewonnen heeft?' vroeg een verlegen meisje met een spitse neus.

Meester Ed stond weer bij zijn tafel en maakte een stapeltje van alle verhalen, dat hij in een grote, gele envelop schoof. 'Na het weekend, Muis. Aangezien het vandaag maandag is, moeten jullie dus een weekje geduld hebben.'

'Meester! Wie is de jury op onze school?'

'Meester Paul, juf Els en juf Jacqueline.'

'Waaat!' riepen de kinderen. 'Waarom zit u niet in de jury?'

'Omdat ik partij ben, zoals dat heet. Meester Hans van 8b mag ook niet meedoen aan de jury. Anders trekken we misschien iemand voor uit onze eigen klas, denken ze.'

Hij klapte in zijn handen.

'En nou allemaal opgehoepeld, het is pauze!'

De kinderen van de beide groepen 8 stonden bij elkaar in een hoek van het schoolplein. Ze waren druk aan het praten over de wedstrijd. Schaduw hield niet van groepjes, dus liep hij de andere kant op. Daar zag hij meester Ed, die op een muurtje zat. De meester draaide een sigaret, hield er toen een glimmende aansteker onder, en nam gretig een trek. Hij blies net de eerste rookwolk uit toen hij Schaduw in het oog kreeg. 'Je laat me schrikken! Je moet niet zo op mensen af sluipen, jongen.'

'Sorry, meester.' Schaduw kwam aarzelend dichterbij.

‘Wou je wat vragen?’ Meester Ed klopte op de stenen naast zich. ‘Kom erbij, als je tenminste tegen de rook kunt.’

Schaduw hees zich omhoog en ging een eindje bij meester Ed vandaan zitten. ‘Hebt u dat boek gelezen?’

‘Bijtende vampiers blaffen niet, bedoel je?’

Schaduw knikte.

‘Ja, ik heb het gelezen.’

‘En wat vond u ervan?’

De meester nam nog een trekje van zijn sigaret. Toen keek hij peinzend naar Schaduw. ‘Wil je dat echt weten?’ vroeg hij, de rook uitblazend.

Schaduw knikte opnieuw. Hij wuifde de rook weg.

‘Ik vond het ruk,’ zei meester Ed.

‘Ruk?’

‘Ja, flut. Waardeloos. Die kerel kan niet schrijven. Ik begrijp niet dat ze hem hebben gekozen als prijs voor die wedstrijd.’ Hij nam opnieuw een trekje en keek weer voor zich uit. ‘Nou ja, misschien schrijft hij tegenwoordig stukken beter.’

Schaduw keek van onder zijn wenkbrauwen naar zijn meester en dacht: zou hij soms jaloers zijn?

Ze zaten een tijdje naast elkaar zonder iets te zeggen.

‘Moet je niet naar je vrienden?’ zei meester Ed toen. Hij gebaarde met zijn sigaret naar de kinderen van groep 8.

‘Ik heb geen vrienden. Niemand ziet me staan.’ Behalve dan Borstelkop, dacht hij met een zucht, op hem werk ik als een rode lap op een dolle stier.

‘Daarom noem ik je ook Schaduw,’ zei meester Ed. Tegelijk met zijn woorden kwam er weer een rookwolk uit zijn mond, alsof hij een draak was. ‘Jij houdt alles in de gaten, zonder dat ze jou in de gaten hebben.’

Nu gaat hij vast zeggen dat ik vrienden moet maken, dacht Schaduw.

Maar het enige wat de meester zei, was: 'Je zou een goeie spion zijn, Schaduw. Een verdomd goeie.' Toen kreeg hij een hoestbui, waardoor er tranen in zijn ogen sprongen.

Op hetzelfde moment ging de zoemer.

Meester Ed veegde haastig de tranen weg. Hij gooide de peuk op de grond en sprong van het muurtje af. 'Kom, Schaduw, tijd om weer aan het werk te gaan!'

2

Bezoek voor Borstelkop

Na school reed Schaduw niet meteen naar huis. Hij ging eerst bij de openbare bibliotheek langs, om te kijken of ze daar toevallig boeken van GG hadden. De bieb lag toch op zijn route, dus hij hoefde niet om te rijden. Daar aangekomen stalde hij zijn fiets en liep meteen door naar de tweede verdieping, waar de jeugdboeken stonden.

Hij keek naar de kasten en vroeg zich af bij welke afdeling hij moest kijken. De boeken van GG zouden vast niet bij de A-boeken staan, veel te eng, misschien stonden ze zelfs wel bij de C-boeken. In dat geval moest hij weer naar beneden, want die stonden apart. Waarschijnlijk om te voorkomen dat kinderen boeken leenden waar ze nog te jong voor waren.

Hij keek om zich heen om te zien of er iemand was aan wie hij het kon vragen. Een eindje verderop stond een vrouw met grijs haar achter een balie. Ze tuurde ingespannen naar het scherm van een computer. Schaduw liep naar haar toe en wachtte tot ze tijd voor hem had. Toen de vrouw hem na een minuut of vijf nog niet had opgemerkt, kuchte hij een paar keer.

Verwonderd keek ze op. 'Sorry, ik had je helemaal niet gezien! Kan ik je ergens mee helpen?' vroeg ze toen vriendelijk. 'Ben je op zoek naar een bepaalde titel of een bepaalde schrijver?'

‘Een schrijver,’ zei Schaduw.

‘Welke schrijver?’ Ze keek hem schattend aan. ‘Paul van Loon, Jacques Vriens, Reggie Naus?’

‘Nee, hij heeft een beetje een gekke naam: GG.’

‘GG? Da’s nou ook toevallig!’ riep de vrouw uit. ‘Tot vanochtend had ik nog nooit van de man gehoord en nu ben jij al de tiende die naar hem vraagt!’

‘De tiende?’ Toen begreep Schaduw het. Dat kwam natuurlijk door die schrijfwedstrijd! Iedereen die meedeed, wilde nu opeens weten wie GG was. Net zoals hijzelf. ‘Dan hebt u zeker geen boeken meer van hem?’ vroeg hij weinig hoopvol.

‘Ik ben bang van niet. We hadden er vijf, maar die lagen in het magazijn omdat ze nooit werden uitgeleend. Ze zouden binnenkort zelfs in de opruimbakken komen, voor de uitverkoop. Ik wist niet eens dat we ze hadden. Maar die zijn nu dus uitgeleend.’

Schaduws gezicht betrok.

‘Maar ik kan ze wel voor je reserveren hoor. Of je kunt het proberen bij de boekhandel, als je ze snel nodig hebt.’

‘Nee, dank u,’ mompelde Schaduw. Hij draaide zich om en liep met grote passen naar de trap, die halverwege een bocht naar rechts maakte.

Er kwam iemand in volle vaart de hoek om gerend en botste tegen hem op.

‘Kun je niet uitkijken, sukkel!’ riep de ander. ‘Hé, Schaduw! Ben jij het!’

Schaduw knipperde met zijn ogen. ‘Staat?’ Hij moest omhoogkijken om zijn lange klasgenoot in de ogen te kunnen zien. ‘Wat doe jij in de bieb? Je speelt toch alleen computerspelletjes?’

Staat grijnsde. ‘Wat denk je dat ik hier doe, man? Ik wil kijken wat die gast voor boeken schrijft. Die GG.’

‘Je bent te laat. Ze hadden maar vijf boeken van hem en die zijn van-

daag allemaal uitgeleend.'

'Shit.' Staak dacht even na. 'Ik weet wat. We gaan naar Borstelkop!'

'Borstelkop?'

'Ja, hij heeft toch alles van die GG? Zei hij vanochtend zelf.'

'Ga jij maar,' zei Schaduw. Borstelkop was niet bepaald zijn beste vriend. Hij had Schaduw meer dan eens achternagezeten op het schoolplein en hem zelfs een keer opgesloten in het schuurtje bij de school, waar het tuingereedschap werd bewaard.

'Kom op, man, doe niet zo flauw. Jij bent toch ook nieuwsgierig?'

Staak wachtte niet op antwoord, maar trok hem mee naar beneden.

Even later stapten ze op hun fiets en begonnen te rijden.

'Weet jij dan waar hij woont?' vroeg Schaduw. Het kostte hem moeite om Staak bij te houden.

'Ja. Niet ver bij mij vandaan. Ik haal hem altijd in op weg naar school. Hij rijdt als een slak, weet je.'

Dat verbaast me niets, dacht Schaduw. 'Eerst moeten we even bij mij langs,' zei hij. 'Tegen m'n moeder zeggen dat ik naar Borstelkop ga.'

'Hoeft niet.' Staak haalde een mobieltje tevoorschijn. 'Gebruik deze maar. Heb ik deze maand gekregen voor m'n verjaardag.'

Schaduw pakte het telefoontje aan en bekeek het bewonderend. 'Ik krijg er volgend jaar pas eentje, als ik naar de brugklas ga.' Snel belde hij zijn moeder en vertelde haar wat hij ging doen. Ze was verbaasd, maar ook blij dat hij een keertje bij iemand van school langsging.

Niet veel later stonden ze stil voor een huis in een kleurloze nieuwbouwwijk. Afgezien van een stel geparkeerde auto's waren de straten uitgestorven.

Ze maakten hun fietsen vast aan een lantaarnpaal en Staak tuurde naar binnen. 'Hm, ik zie geen mens.'

'Dan zijn ze vast niet thuis,' zei Schaduw. 'Zullen we maar weer gaan?'

Hij wilde zijn fietsslot alweer openmaken.

Staak stak een hand op. 'Wacht nou. Eerst even aanbellen. Misschien

zitten ze allemaal boven of zo.'

Hij drukte op een bel waarvan het geluid Schaduw deed denken aan de zoemer bij de tandarts. Een rilling liep langs zijn rug.

Een tijdje gebeurde er niets, toen hoorden ze iemand de trap af bonken en de deur werd opengerukt.

Het was Borstelkop zelf. 'Wat komen jullie hier doen?' vroeg hij verwijtend. Hij wierp een extra vuile blik op Schaduw.

'We komen boeken van je lenen,' zei Staak vrolijk.

'Van mij?' Hij keek hen stomverbaasd aan. 'Waarom zou ik aan jullie boeken uitlenen? Ik ben de biebel niet.'

Staak grijnsde. 'Omdat meester Ed dat heeft gezegd.'

'De Hoed heeft niks gezegd over uitlenen,' gromde Borstelkop. 'Alleen dat ik er een paar mee moest nemen naar school.'

'Maar we mogen ze toch wel even zien?' drong Staak aan. Met zijn lange lijf duwde hij de dikke jongen opzij en Schaduw glipte achter hem aan. 'Eerste verdieping?'

'Hé, ho, wacht even!!' Borstelkop hobbelde hijgend achter hen aan naar boven. 'Dat is privé! Overal afblijven!'

'Deze kamer zeker?' Staak liep al naar binnen.

Schaduw knipperde met zijn ogen. De kamer was niet bijzonder groot, maar hij stond vol met de nieuwste apparatuur. Voor het raam stonden een geopende laptop en een printer op een bureau. Ernaast lag een stapel uitdraaien. Tegenover het bed stond een boekenkast. De bovenste drie planken waren gevuld met boeken van GG. In grote, glimmende letters stond het op alle ruggen gedrukt.

Staak bekeek de boeken goedkeurend. 'Mooie verzameling.'

Borstelkop klapte snel de laptop dicht. 'Helemaal compleet,' zei hij trots. 'Elk boek dat GG ooit heeft geschreven.'

Staak stak een hand uit naar de boekenkast. 'Mag ik ze inkijken?'

Borstelkop kwam haastig naar hem toe. 'Als je belooft voorzichtig te zijn. Maar hij daar..' – hij keek naar Schaduw – '... hij blijft eraf met

z'n gore poten!

Terwijl Staak een boek uit de kast trok en er neuriënd doorheen bladerde, in de gaten gehouden door Borstelkop, schoof Schaduw langzaam naar het bureau toe. Vanuit een ooghoek bekeek hij de stapel papier. De bovenste pagina was wit, afgezien van de woorden *Het bloeddorstige bos*. Hij is een verhaal aan het schrijven, dacht Schaduw. Daar was hij natuurlijk mee bezig toen Staak aanbelde, en daarom deed hij snel die laptop dicht. Blijkbaar wil hij niet dat wij het weten. Maar waarom eigenlijk niet?

'Lijken me wel gave boeken,' zei Staak toen hij er een paar had bekeken. 'Toffe titels ook.' Grinnikend las hij er een paar voor: *'Even doorbijten, Voer voor zombies, Broodje doodvlees, Mond- en klauwzeer, Vastbijters & uitzuigers...'* Toen keek hij vragend naar Borstelkop. 'Ik begrijp er niks van. Waarom heeft niemand hier van hem gehoord, behalve jij? Hij heeft superveel geschreven!'

'Snap ik ook niet,' zei Borstelkop. 'Waar ik eerst woonde, kende iedereen op mijn school hem. Komt zeker door al die boeren hier,' voegde hij er minachtend aan toe.

Staak grijnsde. 'O ja, jij komt natuurlijk uit de grote stad.'

Schaduw vroeg zich af hoe lang Borstelkop ook alweer bij hen in de groep zat. Vier maanden? Een halfjaar? Het leek wel een eeuwigheid. Toen hij voor het eerst bij ze in de klas kwam, trok Borstelkop een gezicht alsof hij een schuur vol varkensmest binnenliep. Maar al gauw had hij een paar pestmaatjes ontdekt met wie hij Schaduw het leven zuur kon maken.

'Weg bij mijn bureau!' siste Borstelkop opeens, op een toon alsof hij een kat wegjoeg.

Schaduw deinsde achteruit.

Op dat moment werd er zacht op de openstaande deur geklopt. Een blonde vrouw van een jaar of veertig keek om de hoek. Ze glimlachte toen ze Staak zag. 'Ik ben net terug van het winkelcentrum en toen

hoorde ik jullie hierboven praten. Wat gezellig, Jan-Kees!
Borstelkop kromp ineem onder de borende blikken van Staak en
Schaduw.

‘Jan-Kees?’ herhaalde Staak.

Schaduw zag dat hij moeite deed om niet te lachen.

‘Ja, is dat zo’n rare naam?’ vroeg de vrouw verwonderd. ‘Zo heet hij
al twaalf jaar hoor.’

Voordat Staak iets kon zeggen, zei Borstelkop: ‘De meester heeft voor
iedereen een bijnaam verzonnen, mam. Hij noemt ons nooit bij onze
eigen naam, want hij vindt de zijne beter bij ons passen.’

Zijn moeder trok een wenkbrauw op. ‘Wat apart.’

Borstelkop knikte kort naar Staak. ‘Dit is Staak, van Bonenstaak,
omdat-ie zo lang is.’

‘Dus jij bent een klasgenootje van Jan-Kees?’

Zeg maar gerust klasgenóót, dacht Schaduw.

‘Ja, mevrouw.’

‘En hoe heet jij in het echt?’

‘Niels, mevrouw.’

Schaduw had Staak nog nooit zo beleefd ‘mevrouw’ horen zeggen.
Hij grinnikte zachtjes.

Nu keek de vrouw verwonderd zijn kant op. ‘O, er is nóg iemand. Ik
had jou helemaal over het hoofd gezien! En wie ben jij?’

‘Dat is Schaduw,’ zei Borstelkop. Het klonk alsof hij de naam van een
vies insect noemde.

‘Ik heet Timo... *mevrouw*,’ voegde Schaduw eraan toe.

‘Schaduw...’ Ze bekeek hem een paar tellen, maar leek toen haar be-
langstelling alweer te verliezen. ‘Nou, leuk jullie te ontmoeten. Jan-
Kees...’ Ze stopte. ‘Hoe heet jij eigenlijk op school?’

‘Borstelkop,’ antwoordde hij met tegenzin. ‘Vanwege m’n korte haar.’
Zijn moeder glimlachte. ‘Die meester van jullie is een bijzonder geval.
Hebben jullie soms ook een bijnaam voor hem?’

'De Hoed,' antwoordden ze alle drie tegelijk.

'Omdat-ie altijd een hoed draagt in de klas,' legde Staak uit. 'Zelf noemt hij het een hoofddekseel.'

'Nou, leuk dat jullie er zijn. Jan-Kees neemt anders nooit vriendjes mee van school. Zo hoor ik nog eens wat. Hij heeft erg moeten wennen sinds onze verhuizing van de Randstad naar het oosten. Als hij thuis is, komt hij bijna zijn kamer niet af. Hij heeft geen broers en zussen en zit de hele tijd met z'n neus in de boeken. Daarom ben ik blij met jullie bezoek. Ik ga even thee zetten, dat lusten jullie vast wel hè? En ik heb net lekkere koekjes gehaald.' Ze verdween weer.

Een tijdje zei niemand iets. Toen deed Borstelkop zachtjes de deur dicht. Hij keek dreigend naar Staak en Schaduw. 'Als jullie hier ook maar iets over zeggen op school, zijn jullie dood!' Toen greep hij Schaduws kraag beet en trok hem naar zich toe. 'Heb jij dat bovenste blad zitten lezen?'

'Echt niet,' zei Schaduw. 'Dat zweer ik.'

'Want anders weet ik je te vinden, *vriendje!*' Hij gaf Schaduw een zet. 'Rustig maar,' zei Staak sussend. 'Schaduw heeft helemaal niks gelezen en tuurlijk houden we onze mond. Heb jij trouwens een foto van die GG? Achter op een van die boeken misschien? Ik ben wel benieuwd hoe die gast eruitziet.'

Borstelkop schudde het hoofd. 'Op geen enkel boek staat een foto van hem. Er is niks over hem bekend. Zelfs niet hoe oud hij is.'

'Maar hij heeft toch wel een website, of een blog? Een pagina op Hyves of Facebook of zo?'

'Hij heeft alleen een weblog,' zei Borstelkop, 'maar daar word je niet veel wijzer van.' Hij liep naar zijn laptop, klapte hem weer open en klikte gauw de tekst weg die erop stond. Toen startte hij internet en ging op zoek naar de blog van GG. 'Hier,' zei hij.

Schaduw en Staak bogen zich nieuwsgierig over het scherm.

Er verscheen een zwarte pagina, waar in bloedrode letters een tekst

op stond. Bovenaan stonden de letters GG, ook rood, waar twee bloeddruppels traag vanaf leken te lopen naar de onderkant van de pagina. Ernaast stond een foto waarop alleen het silhouet van een gezicht was te zien, omlijst door de scherpe punten van een hoge kraag.

‘Ziet er wel cool uit,’ vond Staak.

Schaduw en Staak lazen wat er op de eerste pagina stond:

Beste Lezer, welkom op mijn weblog!

*Een waarschuwing vooraf: verdwaal niet in de doolhof van mijn verhalen. Je keert er nooit meer uit terug, want mijn boeken zijn verslavend. Je zult er steeds meer willen lezen, **moeten** lezen. Het ene boek na het andere, dag na dag, tot je vergeet te eten, te slapen, te denken en te dromen.*

*En dan zal **ik** voor je denken en dromen. Steeds meer boeken zal ik schrijven, tot je erin zult kunnen wonen.*

Ik wens je gruwelijk veel leesplezier!

GG

Schaduw huiverde. Terwijl hij de woorden las, was het of een griezelige stem in zijn hoofd ze tegelijk had uitgesproken.

‘Lachen,’ zei Staak. Hij klikte met de muis op een aantal pagina’s. ‘Hm, een overzicht van z’n boeken, contactinfo, gastenboek...’ Hij las een paar berichtjes. ‘Zo te zien vonden ze het allemaal supergaaf dat hij bij ze in de klas is geweest. Hopelijk winnen wij een bezoek!’

Borstelkop begon te glimmen. ‘Ja, dat zou te gek zijn!’

Er werd op de deur geklopt. ‘Thee en koekjes, jongens!’

Terwijl Borstelkop naar de deur liep om open te doen, las Schaduw een paar van de berichten in het gastenboek. Er stonden er al heel wat in, zag hij. Hij scrolde helemaal naar onderen en toen bleef zijn blik hangen op een van de allerlaatste berichten:

GG, door jou is onze zoon veranderd in een zombie. Hij doet niets meer en hij wil niets meer. Hij kijkt alleen nog maar voor zich uit met een lege blik. We weten dat jij hierachter zit, want dit is zo sinds hij de wedstrijd...

Schaduw knipperde met zijn ogen, want opeens was het bericht verdwenen. Nog voordat hij het helemaal had kunnen lezen.

'Wat suf van me!' hoorde hij de moeder van Borstelkop zeggen.

Hij keek op.

Ze stond in de deuropening en staaarde naar haar dienblad, waarop maar twee theeglazen stonden. Toen keek ze naar Schaduw. 'Ben ik helemaal vergeten dat jij er ook nog was!'

'Geeft niet,' zei Borstelkop. 'Hij ging toch al weg, hè Schaduw?' Hij wierp hem een vernietigende blik toe.

Maar dit keer raakte het Schaduw niet. Hij moest inderdaad weg, zo gauw mogelijk! Hij mompelde een groet en haastte zich de trap af. Buiten sprong hij op zijn fiets en racete zo snel als hij kon naar huis.

'Was het leuk?' vroeg zijn moeder toen hij tien minuten later naar binnen schoot en zijn jas en tas in de hal smeet.

'Ja!' Met twee treden tegelijk rende hij de trap op, dook zijn kamer in en zette de computer aan.

Even later kwam zijn moeder naar boven. 'Waarom heb je zo'n haast? Je bent niet erg lang weggebleven.'

'Ik heb een werkstuk. Moet morgen klaar zijn,' hijgde Schaduw. 'Was ik helemaal vergeten.'

'Oei. Waar gaat het over? Moeten papa en ik je helpen?' Ze kwam iets dichterbij en keek naar het scherm. 'GG? Wie is dat? Ziet er eng uit.'

'Een schrijver,' zei Schaduw. 'Hij schrijft griezelboeken. We krijgen hem misschien op bezoek.' Hij vertelde over de wedstrijd.

‘O, wat spannend. En gaat je werkstuk over hem?’

‘Ja. Maar nu moet ik echt beginnen.’

‘Goed goed, ik ben al weg!’

Toen zijn moeder weer naar beneden was, deed hij de deur dicht en begon door het gastenboek te scrollen. Het bericht was inderdaad definitief verdwenen. Hij bekeek alle andere berichten, maar vond verder niets verdachts. Iedereen was laaiend enthousiast. En toch is er iets vreemds aan die GG, dacht Schaduw. Hij nam zich voor uit te zoeken wat dat kon zijn.

3

En de winnaar is...

De gymzaal zat propvol. Vandaag werd bekendgemaakt welke leerling de schrijfwedstrijd had gewonnen. Alle kinderen van groep 6 tot en met 8 waren er, samen met hun meesters en juffen. Tegen de wandrekken aan was een podium neergezet en de rest van de zaal stond vol stoelen. Op het podium stond een microfoon. Erachter stond een tafel met een laptop, die opengeklapt was, en waarvandaan allerlei kabels liepen.

De meesters en juffen zaten verspreid door de zaal, zodat ze de kinderen een beetje in toom konden houden wanneer die te luidruchtig werden. Meester Ed zat op de voorste rij aan de linkerkant. Hij was bezig een sigaret te rollen en keek niet op of om.

Een aantal kinderen had hun verhaal voor durven lezen, maar Borstelkop niet. Stilletjes en bleek schoof hij heen en weer op het puntje van zijn houten stoel, helemaal achterin. Zo kende Schaduw hem niet. Zelf zat hij tussen Staak en Blondie, in het midden van de zaal. Hij had ook niets voorgelezen. Hoewel hij zijn best had gedaan een verhaal te schrijven, was het niet veel soeps geworden. En het was niet eens echt verzonnen, want het ging over een jongen die elke dag probeerde ongezien langs een pestkop de school binnen te glippen. Het